

МАРИЯ ДОМБРОВСКА ЗАМИНАВАНЕТО

Превод от полски: Ванда Смоховска-Петрова, Алина Петрова-
Василевич, 1983

chitanka.info

Вече е есен.

Дивата лоза на верандата почервения.

Градинарят ѝ подряза дългите филизи и в столовата отведнъж стана много светло.

Сред сивите и меки от старост като бишкоти решетки, се люлеят в сребърния въздух две пурпурни листа.

Всички ходят из стаите, като се побутват взаимно. Стигат до средата на стаята, искат да донесат нещо и забравят. Ръцете им тежат като олово. Очите блестят неестествено, усмивките като че са долепени до устните. Всички имат малко температура.

Децата заминават за училище.

Мама постоянно коленичи пред белия кош от лозови пръчки и слага нещо в него: покривки за леглата, батистени калъфки за възглавниците. Тъмносините униформи от грапав шевиот и черните блестящи престилки.

Донесоха плодовете, които ще заминат заедно с децата. Кошът е тъй напълнен, че плодовете падат от него на масата, по земята.

Ето и крушите масловки, като че направени от масло и обвити с тъничка златна кожичка, грапава от опаката страна като котешко езиче. Попски круши изпълнени със зелен сок. Ябълките „маслинки“, чиито семенца са натопени в капката ухаещо масло. Червената превъзходна, чак лепкава по повърхността от сладост, златната пармена, бергамотовите ренети, сиви, златни, розови.

Наоколо летят оси, като звънящи искри.

Децата отидоха да се простят с всичко и мъкнеха из пътеките горчивата си мъка като развалена играчка.

Вечерта приближаваше. Беше тъй, като че ли всичката светлина на слънцето бе турена на земята между дърветата. Тя насищаше купчината листа със златно вино, а все още сочната трева изпълваше със зелен ликьор.

Във висините нямаше слънце, само прозрачно и мокро небе.

Дърветата в градината изглеждаха като осветени от светлина, излъчвана от самите тях, от недрата им. Крушите блестяха със сух и ароматен пурпур, кестените изливаха постоянно ръждива вълна от листа върху тревата и алеята, а в синята глъбина на градината светложълтата морава пламтеше като огромна хризантема.

Децата, ронейки сълзи, изнамериха в шумолящите купчинки малко кестени.

Но това изобщо не помогна и напразно стените на дома се белееха така невинно.

Ето че през цялата лъчиста есен се проточваше неминуемо тънтенето на каретата и след миг дорестите коне спираха тихо пред входа на къщата.

Къде ли ще се дене тази къща, когато ние няма да сме тук. Как ли ще спим тази първа нощ тъй далече, обградени от чужди стени.

Бавно минават колоните на входа, угаснаха белите стени, изредиха се зад прозореца всички дървета в градината, после всички селски къщи...

Изляяха сънено всички кучета по ред.

В спотаяваното отчаяние, като плачат наведени над кошницата с плодове, децата мислят, че е все пак по-добре с векове така да пътуват с тази карета.

Само да не трябва да стигнат до този град и до тези чужди хора.

Само да седят до мама и да скубят парче кожа от яката ѝ.

И заедно с чувството на вярната болка, видяхме през двойните прозорци от стъкло и сълзи разпръснатите фенери на града, който неочаквано ни наобиколи.

И усещахме как той ни обкръжава, мами, изкушава. Как в дълбините на улиците, като в черен мед, светец с огънове, се спотайва нещо, за което бяхме тъгували тъй дълго, нещо, което е страшно, опасно и любимо — спотайва се бъдещето.

1923

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.